

Tar Károly versei

A székely zászlóra

Napfényben és holdsugárban
Kék egekben aransávbán
Zászló alatt Csaba népe
Önkormányzás a reménye

Tiltakozás

Tiltakozom a ráncaim ellen.
Ülősztrájkba kezdtem sokasodó és
dagadó anyajegyeim hazugságai miatt:
ezek nem anyámtól valók,
hanem csikorgó testem tökéletlenségei.
Felvonulást tervezek, gerincem jajdul,
nyakamon érzem, pocakom mily nehéz.
Hajam helye ostobán nevemhez igazodik.
Tünetek, lázas lobogókat lengetek,
messze látszó feliratos táblákat állítok
tiltakozásul, mert nem áll, ami keményen állt.
Hajlott háttal memorandumokat nyújtok át
magamnak, hogy csoszogásaimat azonnal
peckes léptekké alakítsam. Fel a fejfel!
ordítom, és fogam volt fehérjét takarva rohanok,
kész vagyok, ha kell, túsul ejteni életem javát,
öngyilkos terrorista módon, testemre
erősített éveimet felrobbantom, falvédőre röpítem
magam, ahonnan jöttem hajdanán.
Térképet rajzolok véres hús cafataimból,
s lelépek róla hirtelen, ha nem teljesítik
rögtön – most azonnal – követeléseim:
Munkát! Kenyeret! Szerelmet! Jövőt!
Egyesülni akarok valahol, valakivel, valamiért.
Ha kell, igazságomért a mennyekig felmegyek.
Holtan sem fogok – mert nem akarok – megöregedni!

Vágy és szenvedés

Nincs vágy, nincs szenvedés – Buddha

minek a szám, ha szép szavam nincsen
minek a vágy, hisz szeretőm sincsen
nincsen szava a tiszavirágnak
nincsen szája a párosodásnak
keserű-édes méz a vágy mindnek

Csacska dal

Fogaim most székelyesednek:
porlik a szó is agyamban.
Elköltözésemmel bajlódom,
pedig néha léha, virágos
jókedv költözik belém...
Sóhajom visszhangos:
Ó te jó szagú piperevilág!
Egyedül hallgatom mormolásom.
Szülészt keresek gondolataimhoz,
csacska dalt komponálok,
amióta magamban hállok:

*Ha nem szeretsz, hát nem szeretsz.
Ha nem szeretsz, hát elmehetsz.
Minden emléket elvihetsz,
Most már minden csupa hecc.
Elme-hecc, mehecc - elmehetsz!*